

Arrest

nr. 119 324 van 21 februari 2014
in de zaak RvV 100 514 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ANTHONIS
Lierseweg 3
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2012 met referentenummer 17961.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

1.2. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoeker op 24 april 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2011 werd ingediend door:

Naam: S.M.

Voorna(a)m(en): F

Nationaliteit: Uganda

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan, de Belg moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner te bewijzen legt de betrokkene loonfiches en een werkgeversattest van de referentiepersoon voor. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon van mei tot en met augustus 2011 toereikend waren maar dat ze dat in september en oktober 2011 niet meer waren. Artikel 40ter stelt immers dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ten minste gelijk moet zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in september 2011 € 935,70 en in oktober 2011 €965,03 verdiende. Aangezien geen bijkomende documenten worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel, dat in wezen gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet aan de vereisten van Art. 40 ter van de Vreemdelingenwet is voldaan, nu niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon, ni. de Belg die het recht op gezinshereniging opent, zijnde in casu N.S., over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

In de bestreden beslissing wordt ni. gesteld dat de inkomsten van deze referentiepersoon weliswaar voldoende waren voor de maanden mei tot en met augustus 2011, doch niet meer voor de maanden september 2011 (935,70€) en oktober 2011 (965,03€).

Dat deze inkomsten onder de grens van Art. 40 ter (120% van het integratie-inkomen) zouden liggen en er geen bijkomende documenten worden voorgelegd waardoor het verschil in inkomsten kan worden verklaard.

Dat op het ogenblik van de aanvraag, mijn verzoeker alle op dat ogenblik beschikbare inkomstenbewijzen heeft bijgebracht.

Dat hem op geen enkel ogenblik werd gevraagd om een uitleg te verschaffen voor de terugval in de inkomsten en/of nadere toelichting te verschaffen.

Dat indien daarnaar gevraagd mij verzoeker eenvoudig had kunnen bevestigen dat er een vermindering van de inkomsten was omdat zijn partner minder uren werkte, ten einde beter voor haar gezin te kunnen

zorgen. Het gezin bestaat ni. uit 2 volwassenen en 3 kinderen waarvan 1 kind erkend word door de verzoekende partij (zie stukken 5,6 en 7), terwijl verzoekende partij zelf over voldoende inkomsten beschikt (zie onder).

Dat dit overduidelijk blijkt uit stuk 10, zijnde de individuele rekening van mevr. N.S. over het jaar 2011.

In de maanden september en oktober heeft de partner van mijn verzoeker minder uren gepresteerd. Dat zo oordelend, de gemachtigde van de staatssecretaris op manifeste wijze de aanvraag niet voldoende heeft onderzocht.

Dat bovenaldien, uit de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de afweging heeft gemaakt vereist door Art. 42 van de Vreemdelingenwet.

Dat hierin expliciet werd voorzien dat " de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Dat inderdaad de ratio legis is dat men wil voorkomen dat het familielid dat herenigd wordt ten laste zou komen van de overheid.

Dat in casu uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat deze afweging werd gedaan..

Dat het ni. vaststaat dat de verzoekende partij die al jarenlang legaal verblijft in België, tevens al jarenlang werkt en eveneens over bestendige en duurzame inkomsten beschikt.

Concluant brengt de individuele rekeningen bij van de jaren 2006,2007,2008,2010,2011 (stukken 11 t.e.m.16) en de loonfiche's van de maanden februari t.e.m. april 2012 (stukken 17 t.e.m. 20) waaruit blijkt dat hij, op een kort onderbreking na.al jarenlang bij dezelfde firma werkt, de firma Dibo uit Arendonk en hij altijd een inkomen heeft genoten, welk inkomen reeds geruime tijd 1.400,00 à 1.500,00 netto per maand bedraagt.

Dat hij al jarenlang zijn bijdrage levert in het duurzame gezin, waarvan 1 van de kinderen een gezamenlijk kind is (zie stukken 5,6 en 7)

Dat bij de beoordeling over het toereikend zijn van de bestaansmiddelen van het gezin de Dienst Vreemdelingenzaken een behoefteanalyse diende te maken van het gezin, wat zij manifest heeft nagelaten.

Dat de aanvraag dan ook niet voldoende werd onderzocht, minstens de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en strijdig is met Art. 40 ter en 42 van de Vreemdelingenwet."

2.3. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker befoogt dat alle op het ogenblik van de aanvraag beschikbare inkomstenbewijzen werden voorgelegd. Er werd op geen enkel ogenblik gevraagd waarom er een terugval in de inkomsten was. De reden hiervoor was omdat mevrouw N minder uren gewerkt heeft, om beter voor haar gezin te kunnen zorgen. Verzoeker zelf zou voldoende inkomsten hebben. Er diende een behoefteanalyse van het gezin gemaakt te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij een aanvraag tot vestiging deed in functie van een Belgische, met name mevrouw N.

Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15 december 1980 dient de vervoegde Belg (onder meer) aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te beschikken, voorwaarde waaraan geacht wordt voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Verzoekende partij betwist de toepassing van deze rechtsregel niet. Evenmin betwist hij dat de inkomsten van mevrouw N voor de laatste maanden, met name september en oktober 2011 niet toereikend waren. Hij verklaart thans dat zij op dat moment minder uren heeft gepresteerd om beter voor haar gezin te kunnen zorgen.

Op het moment van de bestreden beslissing werd hier echter geen enkele verklaring gegeven voor deze terugval, zodat terecht werd gemotiveerd:

"Aangezien geen bijkomende documenten! worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt."

Aangezien verzoekende partij thans voor het eerst uitleg verschaft omtrent de terugval, kon de bestreden beslissing er geen rekening mee houden en kan dit gegeven niet leiden tót de nietigverklaring van de beslissing.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan de verwerende partij meegedeeld en kon zij er bijgevolg geen rekening mee houden" (RVV nr. 68.138 d.d. 7 oktober 2011). Het gegeven dat verzoeker zelf over voldoende inkomsten zou beschikken doet geen afbreuk aan de draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing. De voorgehouden schendingen worden niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond."

2.4. Eén van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoeftenanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

2.5. In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld:

"Om de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner te bewijzen legt de betrokkene loonfiches en een werkgeversattest van de referentiepersoon voor. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon van mei tot en met augustus 2011 toereikend waren maar dat ze dat in september en oktober 2011 niet meer waren. Artikel 40ter stelt immers dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ten minste gelijk moet zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in september 2011 € 935,70 en in oktober 2011 €965,03 verdiende. Aangezien geen bijkomende documenten worden voorgelegd die het plotse verschil in inkomen kunnen verklaren, wordt het niet afdoende bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden nog steeds over toereikende bestaansmiddelen beschikt."

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GWH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker. Een behoeftenanalyse blijkt niet.

2.6. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, zijn Belgische partner en kinderen, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft verzoeker in zijn verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoeftenanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Het gegeven dat verzoeker niet betwist dat de inkomsten van zijn partner voor de maanden september en oktober 2011 niet meer toereikend waren, kan dit zorgvuldigheidsgebrek niet herstellen.

In casu, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 24 april 2012 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 18 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

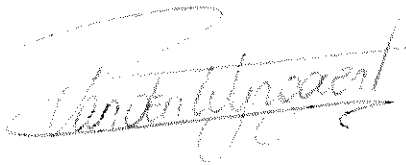
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES

Arrest

nr. 119 325 van 21 februari 2014
in de zaak RvV 137 726 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ANTHONIS
Lierseweg 3
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2014 met referentienummer 34970.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 oktober 2011 dient verzoeker een eerste aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

1.2. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 119 324 van 21 februari 2014.

1.3. Op 6 februari 2013 dient een tweede aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

1.4. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 8 augustus 2013 in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2013 werd ingediend door:

Naam: S.M.

Vocma(a)m(en): F

Nationaliteit: Uganda

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan

moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene legt zelf ook een paar loonfiches van zichzelf voor. Deze zijn te ontoereikend en worden niet aanvaard aangezien er in de eerste plaats niet voldaan werd aan de bovengestelde voorwaarde die stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI dient te worden ingetrokken. Wettelijke basis Art7, §1,2°: legaal verblijf verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in twee middelen de schending aan artikel 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Deze middelen worden als volgt toegelicht:

Eerste middel:

"Middel afgeleid uit de schending van Artikel 40 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); de Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Doordat de weigering van de verblijfskaart wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende wijze".

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

UITEENZETTING VAN HET MIDDEL:

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld:

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene legt zelf ook een paar loonfiches van zichzelf voor. Deze zijn ontoereikend en worden niet aanvaard aangezien er in de eerste plaats niet voldaan werd aan de bovengestelde voorwaarde die stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Dat zodus de aanvraag werd geweigerd enkel en alleen omdat de vrouw van verzoekende partij niet zou voldoen aan de voorwaarden van Art. 40 ter.

Dat de vrouw van vertoner inderdaad thans een werkloosheidsuitkering geniet (zie stukken 25 en 26 in bijlage).

Dat zij, om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten opnieuw is gaan studeren om een diploma van verpleegster te behalen. Dat zij voor dit schooljaar (2013-2014) opnieuw is ingeschreven (stuk 22 in bijlage) nadat zij vorige jaar reeds slaagde (zie stukken 23 en 24 in bijlage).

Dat zij voordien al tewerkgesteld was in de zorgsector (zie stuk 10 in bijlage). Dat het dus gaat om een bijkomende opleiding, waardoor zij haar kansen op de arbeidsmarkt in belangrijke mate zal doen stijgen. Dat hiermede wordt aangetoond dat zij wel degelijk actief naar werk zoekt. Dat het volgen van een opleiding die alle kansen op tewerkstelling biedt, hier zekerlijk aan beantwoord.

Dat zo oordelend, de bestreden beslissing Art. 40 ter schendt, de beslissing op dit vlak in ieder geval niet voldoende werd gemotiveerd, de aanvraag onvoldoende werd onderzocht en de beslissing in ieder geval niet redelijk is.

Dat het beoogde doel, ni. het voorkomen dat gezinsherenigers ten laste komen van de overheid, ni. ook wordt bereikt door een gunstige beslissing te nemen.

Dat het middel gegrond is."

Tweede middel:

"Middel afgeleid uit de schending van Artikel 42 § 1 tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); de Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel Doordat de weigering van de verblijfskaart wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende wijze".

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Krachtens Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan het niet voldoen aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, niet automatisch leiden tot een weigering.

Inderdaad schrijft Artikel 42 § 1, tweed lid voor:

" Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweed lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste

te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Dat krachtens dit artikel dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dat hierover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

(zie in die zin Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 maart 2012, nr. 78310) Dat dit in casu zo veel te meer prangt, nu verzoekende partij al sedert 13 december 2007 een feitelijk gezin vormt met zijn echtgenote, dat zij 2 kinderen hebben (1 gemeenschappelijk), dat zij beiden altijd gewerkt hebben totdat de vrouw besloot een bijkomend diploma te behalen om beter werk te kunnen bekomen.

Dat vertoner ten andere aan de DVZ reeds bewijzen van zijn tewerkstelling bezorgde.

Dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij verschillende loonstroken bijbracht, doch in deze beslissing helemaal niet wordt gemotiveerd waarom dit onvoldoende zou zijn.

Dat vertoner sedert ten laatste januari 2006, tot en met mei 2013 onafgebroken heeft gewerkt (zie stukken 11 t.e.m. 16 in bijlage). Dat hij vanaf 3 januari 2012 tot en met mei 2013 tewerkgesteld was bij DOVRE (zie stukken 17 t.e.m. 20 en 27 t.e.m. 32 in bijlage).

Dat hij ten gevolge van de crisis werd ontslagen.

Dat hij tot 20 juni werd uitbetaald (zie stukken 32 en 31 in bijlage) en vanaf juni, dus nog meer zeer recentelijk en zekerlijk tijdelijk, stempelt (stukken 33 en 34 in bijlage).

Dat hij tijdens zijn tewerkstelling een inkomen genoot van netto rond de 1.500,00€ (zie stukken 17-20 en stukken 27-30 in bijlage)

Dat het gezin een bescheiden huur betaalt (553,49€, stuk 35 in bijlage). kinderbijslag ontvangt en steeds een behoorlijke welstand heeft gekend (gefuige het feit dat voor de kinderen een spaarplan werd afgesloten, stukken 36 en 37 in bijlage).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet voldoende werd gemotiveerd, dat zij in ieder geval onzorgvuldig werd onderzocht en beoordeeld."

Gelet op hun samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* zijn Belgische partner, een bewijs van werkloosheidsuitkeringen van zijn Belgische partner heeft vorgelegd.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de partner kan bewijzen actief werk te zoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische partner van verzoeker geen bewijs heeft aangebracht dat erop wijst dat zij actief werk zoekt.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat *"Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging"*.

In het verzoekschrift beloogt verzoeker nu zijn Belgische partner opnieuw is gaan studeren om een diploma verpleegkunde te behalen en haar kansen op de arbeidsmarkt te doen stijgen. Hiermee meent verzoeker dat is aangetoond dat zij wel degelijk actief naar werk zoekt. Verzoeker verwijst naar een aantal stukken m.b.t. de opleiding van zijn partner die bij het verzoekschrift worden gevoegd.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze stukken werden voorgelegd aan de gemachtigde. De gemachtigde kon er dan ook geen kennis van hebben noch rekening met houden op het moment van de bestreden beslissing.

2.5. Verzoeker betoogt verder dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoeftenanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad benadrukt dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoeftenanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (RvS 19 december 2013, nr. 225.915)

In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenote of partner kan bewijzen dat zij actief werk zoekt.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen *in casu* onbestaande zijn, diende noch kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftenanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer deze bestaansmiddelen *in casu* geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

De gemachtigde kon dan ook op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze oordelen dat de voorgelegde loonfiches van verzoeker niet worden aanvaard "aangezien er in de eerste plaats niet voldaan werd aan de bovengestelde voorwaarde die stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.'" De stukken waarnaar verzoeker verwijst en die bij zijn verzoekschrift worden gevoegd, doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in deze niet het geval is.

Het eerste middel en het tweede middel zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

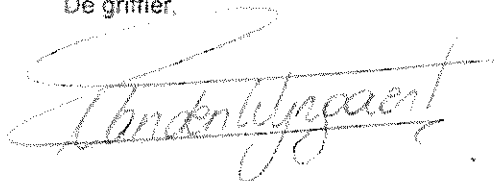
wrd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'C. Van den Wyngaert', written over a horizontal line.A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'M. Maes', written over a horizontal line.

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES

